

LITORAL

An. II. April. 1940. Nr. 8

Inseris in Registr. Publ. Peri-
dice al Trib. Constanța S. I. sub
Nr. 2 din 6 Febr. 1939. Director
Proprietar și Redactor respon-
sabil: Dumitru Olariu. Redac-
ția și Ad-ția: Constanța, str.
Scarlat Vîrnav 26.-Apare lunar.



MOMENT

În brume orizontul consumă depărtarea.
De lună umed țărnul și fraged de lumini,
Sub val mai clar s'adină profundele grădini,
Cum tremură albastru, vitraliile, marea.

Increment adincul, strălîmpede ca vînul
Adulmecind lumina s'o prindă în atol,
Masivul zeu răsare din ape, mîtic, gol,
Un ceas și altul încă, să 'ntirzite declinul.

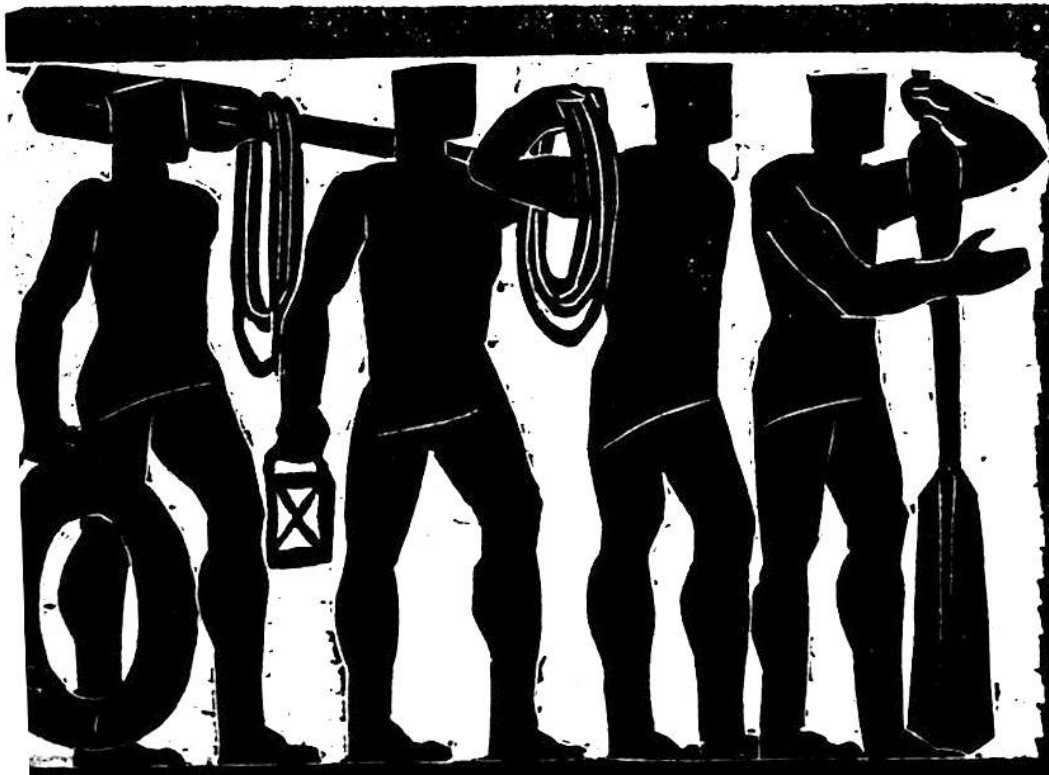
HORIA NIȚULESCU

CALE ALBĂ

Cu prima nelegiuire a miinilor am scris :
Convoae negre 'n vers — corăbii lungi pe ape —
Și le-am adus spre mine, mărgeane'n lotci, aproape ;
De-atunci am pus marea pe frunte și ochii în abis...

Le-am plins plecările — drum lung, înmărmurit ;
Fecioarele 'n corăbii s'au dus pe cale albă,
Din nopți cu stele am pus la toate cite-o salbă.
La 'ntoarcere să alle : tot marea mi-a murit !...

IOAN I. MIREA



INTEC DE MOARTE

remură iarbă și te apleacă ;
vintule, vintule treci peste ea ;
sufletul bolnav, inima mea
De praznic de moarte se'mbracă.

Așteaptă-mă cale pe măguri de sat.
Tu, satule sfânt, zadarnic mă vrei ;
Mă chiamă de-afară, în ceată, ai mei ;
Plecarea cea mare, alaiul visat...

Va fi o plecare grăbită în zori
De zi, la topitul zăpezii ;
Voi trece tăcut în susul livezii,
Ne'nduplecat și aspru, în fiori.

Va trece un freamăt prin pruni și apoi
O nouă, ciudată lumină
Va pune pe lume sigil de rugina.
Vor număra în scorburi ghionoi.

Cine va ști, din foși, cu-adevărat
Drumul înalt pe care-am apucat ;
Drumul de flori, ori drumul de cremeni,
Cine va ști de-asemeni ?

C. MUNTEANU



IDELE SERBEAZĂ PRIMĂVARA

Pe ceamul dimineții Eol brizele-și trimete ;
Pielțe in panerele obrajilor le-aduc căpșune ;
Trecînd pe lîngă-o școală, larmă-mi spune
Că Idele serbează primăvara 'n mugurii de fete,

Pentru acest ceas sacru de iubire calmă,
Marea și-a arborat festiv colori primăverii ;
Idilic talia cuprîndu-î orizonturi și
Pentru gătelî de cer mirate-oglinzi îi pun in palmă.

Mîi beată urbea de largî spațî că ma 'ndemn naier
În mine zările de le-aș cuprînde toate
Și marea in ecou de-azur îmi spune-un ferm : se poate
Din orice parte să navigi la cer.

Alai geometric ascut in ochi cocori : pirașii
Văzduhului de meridionale nostalgii
Aduc in ciocuri soare. Soare, tu să-mi fii
Altar, pentru al Idelor ceas sacru de libașii.

AUREL DUMITRESCU



COCHILII

Supremul grav elan către faleze
i-a despletit asnoapte mării părul
— în sfișiate flacări verzi de alge —
peste genunchii albi ai stincilor, de sare ;
ce trist avint — deși ademențe-s
de calm extaz mereu — a îndemnat
spre țarm pelerinagii de meduze,
printre cochilii trupul să și-l lase ?

Să-ți prinzi în păr mărunte scoici, cu care
prin besnă s'a jucat demonic marea,
tu vei veni, o știu, de dimineață.

Un trist elan te bintue la fel.

IOAN MICU

TRISTIA

Tulpini înalte de aromă caldă
Dădeau în virf cadelniți de cocori
În care nu sfișea de tot în zori
Tămâia cintecului lor să ardă.

Cite-o mihnire nu putea ușor,
La fel, atit să crească de înaltă ;
Ea, cel mult, izbutea 'ntr'o floare albă,
Timid polen suflat de primul nor.

Jucau în păru-ți brize euxine,
Albastre mări în ochi foșneau prelungi,
Tu, luntre-amară, tu supremul reazem !

În golful lor eu nu-mi refugiasem
Decit un strop din cerul meu, din mine...
Parcă, de ce nu mi-a fost drag atunci ?

DUMITRU OLARIU



MESAGIU

Vin năierii visului din vast azur,
Singerați de lună și de stele,
Steagul alb al sufletului pur
Filfiindu-l pe nămeții timplei mele.

Turnuri, cresc tăcerile pe zare,
Cu lumini crinale 'n cheutori.
Timpu 'ntoarce grave minutare
Frunților de chihlimbar și zori.

Bat năierii cu luceferi in ferestre
Stihuire de argint să 'nsemn.
Ora 'naltă, trena ei albastră
Pe pleopă mi-o întinde semn.

PAVEL NEDELCU

Gravuri de BASARAB și C. GROSU

